

φός άνήρ 39 ετών, ως λέγει, φαινόμενος ως σαράντα πέντε, με όφθαλμούς αλαμπεϊς και κτηνώδεις, με παρειάν κοίλα, με τρίχας ύποψάρους, κατηγορούμενος επί παντοειδεί άσελγεία, επί του έπταστούς κορασίου, Χαρικλειάς Βουρδουλάκη.

‘Ο εισαγγελεύς κ. Καρατζάς αναγινώσκει τó κατηγορητήριο, δι’ ού ό κατηγορούμενος κατηγορείται ότι έπέρυσεν έν Σύρω κατά διαφόρους έποχάς, εισάγων τήν παθοσαν εις τó παρά τó σχολείον ένώ αύτη έφοίτα κείμενον φωτογραφείον του και δελεάζων αύτην διά γλυκυσματών ήσέλγησεν εξάκις κατά διαφόρους ήμέρας έπ’ αύτης παρά φύσιν και κατά φύσιν πράγμα ύπερ σπουδαιώς έβλαψε τήν ύγείαν τής μικράς κορασίδος, ή όποία δέν είναι ούτε ώραιά, ούτε άσχημη, μελαχροινή, παχουλή, με καστανούς όφθαλμούς, κινούσα τήν συμπάθειαν όλου του άκροατηρίου και και διεγείρουσα έναντίον του Σαρδαναπάλου κατηγορουμένου κύματα, μόλις συγκρατουμένης, άγανακτήσεως.

‘Ο συνήγορος του κατηγορουμένου κ. Γρυπάρης ζητεί τήν άναβολήν τής δίκης διά τήν έλλειψιν των μαρτύρων τής ύπερασπίσεως ό εισαγγελεύς άντιτείνει. Τό δικαστήριο προσδρευόμενον από τόν κ. Μακκάν άπορρίπτει τήν πρότασιν του συνηγόρου και ή δίκη προχωρεί, κεκλεισμένων των θυρών κατ’ αίτησιν του εισαγγελέως.

Έξεταζομένη ή μικρά με ύποτρέμουσαν φωνήν έπιβεβαιούσκει τας άπαισίους λεπτομερείας του βασιβουζουκικού έγκλήματος. ‘Η ίατρική έκθεσις έπιβεβαιούσκει τήν μαρτυρίαν του κορασίου και τής θείας του, εις ήν κατά πρώτον ειχε διηγηθή τó γεγονός, μη έχον συνείδησιν του κακού της πράξεως.

‘Αναπλιώτης.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΕΝ ΚΑΛΑΜΑΙΣ

Γράφουσιν ήμιν εκειθεν τή 5 ‘Οκτωβρίου :

Δραματικός θίασος φέρων έπωνυμίαν «Θέσπις» άφικετο ένταύθα άρξάμενος από προχθές των έργασιών του.

Τό πρώτον δράμα ύπερ επί σκηνης άνεβίβασεν ήτο ή Γαλάτεια γνωστόν ως έν έκ των λαμπροτέρων έργων του Βασιλειάδου.

‘Απειρον πλήθος συνέρρευσε έν τή παραστάσει ταύτη, αλλά δυστυχώς ή έπιτυχία των ύποκριτών δέν ήτο καθολοκληρίαν έκφραστική. ‘Εν τή πρώτῃ πράξει ήδύνατό τις νά συλλάβη ιδέαν ουχί άποτυχίας διότι ή άπολιθωσις τής Γαλατείας ήτο κανονική και τó σώμα τής ύποκριθείσης συμμετριώτατον, οι βραχιόνες αύτης γυμνοί, ροδόχροοι και καλλίσφυροι, έτήρουν έκφραστικωτάτην θέσιν άκίνησιος· και έν γένει ήκολούθησε έπιτυχία τις, αλλά έν ταις έπομέναις πράξεσι άπεκαλύφθησαν πολλαί έλλείψεις και άτέλειαι εις πάντα τά πρόσωπα, διότι τόν υπερβάλλοντα τόνον τής φωνής των έφήρμοστον άκαταλλήλως εις τινα μέρη και ή γλώσσά των πολλάκις δέν έδιδε έμπρέπουσαν έμφρασιν εις τήν διεγερσιν του αισθήματος καθώς και ή φωνή αύτων έκάμπτετο άτέχνως εις τήν λύπην και εις τήν χαράν, συνήθως μάλιστα.

ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

‘Ωδευον δύο γείτονες έργάται προς τó Μοναστηράκι παρά τήν αγοράν όπως εύρωσι έργασίαν.

— Θωμά, λέγει, ό έτερος τί κέρδιση χθές από τή δουλειά σου ;

— ‘Οκτώ δραχμάς που ένοικιάστηκα σένα γιαπι και

τρεις που πετάκτικα τó μεσημέρι σε άλλο σπήτι, και έτελείωσα μιá βιαστική δουλειά που ειχαν, ένδεκα. ‘Εσύ δέ Νικόλα πώς πήγες ;

— ‘Εγώ μόνον έπτά έβγαλα· μά σύ εισαι και καλλίτερος από μένα δουλευτής και τυχερότερος.

— ‘Αχ ! καϊμένη νάξερεις, τόν διέκοψεν ό Θωμάς, στενάξας άληθώς έκ βάθους καρδιάς. Καλλίτερα, άδελφέ Νικόλα, ζούσαμε πρώτα που πέραμα τρεις, αλλά και όλα τά πράγματα ήσαν φτινά, καλλίτερα και ποιά τιμημένα και ειχαμε και άληθινά εύτυχία.

— ‘Ενδεκα δραχμάς νέας, και páλι άναστενάξεις, έψιθύρισεν ό Νικόλας, Θωμά θά σε ιδή ό Θεός.

— ‘Εσένα Νικόλα δέν σου κόβει τó κεφάλι και νά πäs σ’ εκεινον που τροχάει τά ψαλιδια νά στ’ άκονιση. ‘Αλήθεια μεϊς ό στραβός λαός πλουτάμε σήμερα, άλλ’ αύτοι που μάς αυγάτησαν όλα τά πράγματα τó κάνουν με σκοπό. ‘Εμένα Θωμά με λένε, αλλά ειμαι και Θωμάς κι’ έχω δικιο. Αύτοι που αυγάτισαν όλα σου λέγω, τó κάνουν για νά φτωχύνουν όλους εκεινους που αγαπάν τήν πατρίδα, εκεινους που πονουν άληθινά τόν τόπο, νά μη μπορέσουν νά ζήσουν έδώ από τά έξοδα και νά πάρουν τά μάτια τους νά φύγουν, γιατί δέ θάχουν άνασασμό, και τότες άμα μεϊνουν οι άγιογδυτες μονάχοι, νά μάς αρχίσουν από τó κεφάλι, και φόρο στο φόρο που δέ θάχης κανένα νά σε ύπερασπιστή και νά δής τότε τó καζάντι σου.

— ‘Αμ που τó ζέρεις Θωμά, ή μάς κάνεις τó φιλόσοφο Σόλωνα ;

— ‘Εγώ δέν ειμαι Σόλωνας, αλλά τάκουσα με τά ιδια μου τ’ αυτιά μου. Σάν και δαύτους, όταν πήραν οι ‘Εγγλέζοι τήν Μάλτα, που ήταν τότε περιβόλι, πήγαν εκει και τά ιδια εκαναν στήν αρχή. ‘Εδιναν του λαού νά κερδιζη σάν κ’ έμας πολλά, όσο που έφαγαν εκεινους π’ αγαπάγαν τόν τόπον, τους δυστύχησαν, τους φυλάκωσαν και τους σκρόπισαν στήν έξορία του ‘Αδάμ, και άν μιλαγε κανένας καλός άνθρωπος «μωρέ τί θά γίνουμε» σάν σήμερα δώ, εύθις έσήκωσαν τους χασάπιδες, τους έργάτας σάν κι’ έμας, που κερδιζαν στο ποδάρι και φώναζαν μη λέτε τίποτα για τους ευεργέτας που μάς εκαμαν τόσες έπιχειρήσεις και κερδιζουμε, γιατί σäs πνίγουμε.

— ‘Αληθινά οι ιδιοί μας, Θωμά, ειν’ ευεργέτες.

— Σώπα, Νικόλα. ‘Οσο που πήραν όλας τας θέσεις αύτοι, όσο που διώξαν όσους δέν τους σύμφερναν και τότε νάσου τó στραβό λαό από τó κεφάλι, του βάναν φόρο και στο περπάτημα, δέν του άφισαν σάλιο στο στόμα, όσο που τους κάμαν άληθινούς μαλτέζους και σήμερα περπατάν ζυπόλιτοι και τους φορτώνουν σα ζώα.

— Τι λές, Θωμά, μαλτέζους θά μάς κάμουν ; τους πήρε ό διάβολος τή σκούφια τους άν ήνε έτσι.

— Τράβα, τράβα, Νικόλα, γιατί αρχίσαμε με τής κουβέντες ναύρομε δουλειά.

Φαλέξ.

ΦΥΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ

‘Υπάρχουν άνθρωποι οϊτινες, βαθύν εκπέμποντες στεναγμόν, εκφωνούσι τας εξής λέξεις : «‘Αχ ! πόσον γλήγορα λησμονούμεθα ! » Και όμως οι τοιοῦτοι άς φάγουν εις τó ξενοδοχείον χωρίς νά πληρώσουν και θά ιδούν ποίαν άξίαν έχει τó άπόφθεγμα των !